

Arrest

nr. 123 066 van 25 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 18 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 19 november 2013 tot onontvankelijk verklaring van een aanvraag voor een toelating tot verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juli 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 26 oktober 2010 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. X van 31 maart 2011 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 8 april 2011 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 29 juni 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 12bis, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 augustus 2013 legt verzoeker een aankomstverklaring af en dient tevens opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Op 19 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater), aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 november 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 23.08.2013, in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: I.

Voorna(am(en): R.

Nationaliteit: Kazachstan

Geboortedatum: (...)1980

Geboorteplaats: Jarkent

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene haalt aan dat hij vader is geworden van een dochter op 16 mei 2013, dat indien hij het land voor onbepaalde tijd dient te verlaten dit de opgebouwde band met zijn kind kan verstoren, dat hij tijdens de aanvraagprocedure voor het kind kan zorgen wanneer de moeder aan het werken is, kan niet aanvaard worden als afdoende buitengewone omstandigheden die de aanvraag gezinshereniging in België rechtvaardigen. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn familie, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Het feit dat hij voor het kind kan zorgen wanneer de moeder gaan werken, vormen algemene gegevens waarbij alle ouders in België de nodige opvang dienen te verzekeren, en vormt geen motief om de Belgische immigratiewetgeving naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639) Van zodra betrokkene zich in zijn land van herkomst in regel heeft gesteld met de Belgische immigratiewetgeving, door zich in het bezit te stellen van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich terug te verenigen met zijn familie in België. Het is mogelijk dat de terugkeer van betrokkene naar Kazachstan een ernstig nadeel met zich meebrengt en bijzonder moeilijk is; echter werden de buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België vanuit illegaal verblijf rechtvaardigen niet op afdoende wijze aangetoond die erop duiden dat betrokkene verhinderd is om terug te keren om een visumaanvraag in te dienen.

Betrokkene is vader geworden terwijl hij in illegaal verblijf is, zijn persoonlijk gedrag ligt aan de de oorzaak van zijn huidige precaire situatie en hieruit kunnen zodoende geen rechten geput worden. Betrokkene betekende immers reeds meerdere bevelen het grondgebied te verlaten, reeds voordat hij vader werd, maar verkoos hier geen gevolg aan te geven. Gelet op bovenstaande kunnen de aangehaalde buitengewone omstandigheden dan ook niet als zijnde ernstig aanzien worden.”

Op 19 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 november 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer

Naam: I.

Voornaam: R.

Geboortedatum: (...)1980

Geboorteplaats: Jarkent,

Nationaliteit: Kazachstan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiteindelijk: op 19/12/13

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

REDEN VAN DE BESLISSING

Artikel 7, §1,2°: regelmatig verblijf in België verstreken.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. Zij is van oordeel dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij het door hem ingediende beroep tot nietigverklaring van het bestreden bevel. Verwerende partij stelt dat zij niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet wordt toegepast. *In casu* is de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen. Bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012), luidt als volgt:

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :
(...)*

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; (...)”

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°,

2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende zal de staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht zijn een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer, in het desbetreffende geval, één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit het bestreden bevel blijkt dat de verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt, wat door de verzoeker geenszins wordt betwist.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van het bestreden bevel kan aan de verzoeker in beginsel dan ook geen nut opleveren.

De Raad dient echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verweerder in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van bepalingen van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voert verzoeker geen schending van een verdragsrechtelijke bepaling aan.

De Raad treedt de verweerder dan ook bij in zijn exceptie van niet-ontvankelijkheid. De verzoeker toont niet aan over het wettelijk vereiste belang te beschikken in de mate dat het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 november 2013.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft.

3. Onderzoek van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker géén afdoende buitengewone omstandigheden aanbrengt die een aanvraag gezinshereniging in België zou rechtvaardigen; dat de bestreden beslissing nalaat te vermelden dat verzoeker op legale wijze (visum type multi C) België is binnengekomen én verzoeker aan de grondvoorwaarden (huisvesting, tewerkstelling echtgenote, mutualiteit, leeftijd >21j.etc.) voldoet; dat de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat aan verzoeker aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten géén gevolg zou hebben gegeven; dat verzoeker immers aan de onontvankelijkheidsbeslissing van 27.08.12 én het daaruitvoortvloeiende bevel om het grondgebied te verlaten WEL vrijwillig gevolg heeft gegeven; dat voorts verzoeker verregaand onwtorteld is t.a.v. zijn land van herkomst en een leven heeft opgebouwd in België met volstrekte teloorgang van ieder have en goed en sociaal contact in zijn land

van herkomst en hij aldus weldegelijk gerechtigd was om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 12bis, §1, 3° van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering enerzijds wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoeker in zijn land van herkomst have noch goed heeft én hij - mede door zijn huwelijk hier en de geboorte van zijn kind hier - al een sterkere binding heeft met België dan met zijn land van herkomst én anderzijds door dwingende juridische redenen waarbij een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, waar hij niets meer bezit en zo goed als geen familie meer heeft, om aldaar de aanvraag in te dienen en tevens gehouden te zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke -zoals in de praktijk blijkt- maanden zoniet meer dan één jaar in beslag kan nemen, juist indruist tegen het voorwerp van de aanvraag, namelijk zich hier te herenigen met zijn echtgenote en kind om met hen een duurzame levensgemeenschap te kunnen opbouwen;

dat hieruit volgt dat verzoeker aldus weldegelijk heeft aangetoond dat er voor hem een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst, zeker in casu omdat men voor Kazachstan zich moet wenden tot de Belgische ambassade in MOSKOU, dit bij gebreke aan Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het land van herkomst;

dat aldus de bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat bovendien de bestreden beslissing van elke redelijkheid ontbloomt is door enerzijds te stellen dat een terugkeer naar Kazachstan mogelijk 'een ernstig nadeel met zich meebrengt en bijzonder moeilijk is' doch anderzijds de aangehaalde buitengewone omstandigheden om de aanvraag gezinshereniging hier te doen 'niet als zijnde ernstig' kunnen worden aanzien;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 19.11.13 dan ook art. 12bis, §1, 3° Vwo schendt en bijgevolg niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt; dat dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekend op 20.11.13 daar deze gebaseerd is op de beslissing van 19.11.13;"

3.2 Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk

aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

[...]

Artikel 12bis, § 1, eerste lid en tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

[...]

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit:

[...].”

Op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet is de echtgenoot van een derdelander met een onbeperkte toelating tot verblijf van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits evenwel is voldaan aan bepaalde voorwaarden. De Raad merkt evenwel op dat overeenkomstig artikel 12bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk is voorzien dat de vreemdeling die zich in één van de in artikel 10 van de vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt zijn aanvraag in principe moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfsplaats in het buitenland. Hierop zijn enkele uitzonderingen voorzien, waaronder de situatie waarin de aanvrager zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar het vereiste visum te vragen en hij alle vereiste bewijzen overmaakt. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat verweerder naliet te vermelden dat hij op legale wijze België is binnengekomen en aan de grondvoorwaarden voldoet. Artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet voorziet met name in de mogelijkheid voor een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt, die alle in § 2 van voormeld artikel van de vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt en die aantoonst dat hij zich *“in buitengewone omstandigheden”* bevindt die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste visum te vragen, om een aanvraag om toelating tot verblijf in te dienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfsplaats, daar waar een dergelijke aanvraag in regel, gelet op artikel 12bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dient te worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in het herkomstland. De verzoeker verliest uit het oog dat de bestreden beslissing enkel impliceert dat de aanvraag niet in België maar via de reguliere weg vanuit het buitenland moet worden ingediend, zodat met de thans voorliggende beslissing geenszins een inhoudelijke uitspraak wordt gedaan over verzoekers aanspraken op een toelating tot verblijf.

Verzoeker betoogt dat hij wél gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt voorgehouden dat hij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Zelfs indien verzoeker gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel, dient de Raad evenwel vast te stellen dat verzoeker heeft nagelaten een visum type D of een aanvraag voor gezinshereniging in te dienen bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging bevoegd voor zijn woonplaats en dat verzoeker zich bij zijn aanvraag van 23 augustus 2013 op de uitzondering vervat in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet heeft beroepen om de aanvraag op ontvankelijke wijze in België te kunnen indienen. Verweerder heeft aldus op correcte wijze de aangehaalde buitengewone omstandigheden onderzocht waarom hij zijn aanvraag niet kan indienen volgens de geëigende procedure en op omstandige wijze gemotiveerd dat de buitengewone omstandigheden niet kunnen worden aanvaard. De kritiek van verzoeker heeft bijgevolg betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing dat als zodanig niet kan leiden tot het doen aannemen van enige voorgehouden schending, noch kan zij een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden.

Verzoeker heeft de volgende buitengewone omstandigheden aangehaald in zijn schrijven van 23 augustus 2013:

“Verzoeker bevindt zich momenteel in de bijzondere omstandigheid dat hij vader is geworden van zijn dochter I.D. op 16 mei 2013. Indien hij als vader zijn kind van drie maanden oud voor onbepaalde tijd zou dienen te verlaten, kan dit de band die nu wordt opgebouwd, ernstig beschadigen, zeker in het levensstadium waarin het kind zich nu bevindt. Bovendien kan hij voor zijn kind zorgen tijdens de huidige aanvraagprocedure terwijl de moeder voltijds uit werken is.”

Verzoeker stelt thans in zijn verzoekschrift dat hij verregaand ontworteld is ten aanzien van zijn land van herkomst, *“met volstreckte teloorgang van ieder have en goed en sociaal contact in zijn land van herkomst”*. Dat hij *“zo goed als geen familie meer heeft”* in zijn land van herkomst en maanden zal moeten wachten op een visum en dat hij zich voor Kazachstan zal moeten wenden tot de Belgische ambassade in Moskou bij gebrek aan Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in zijn land van herkomst.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat het betoog als zou verzoeker melding hebben gemaakt van het feit dat hij ontworteld is, zo goed als geen familie meer heeft en niets meer bezit in zijn land van herkomst, alsook het feit dat hij zich naar Moskou moet begeven om zich te kunnen wenden tot de Belgische ambassade, als buitengewone omstandigheden, feitelijke grondslag mist. Verzoeker heeft bij het aanhalen van de buitengewone omstandigheden immers enkel verwezen naar de geboorte van zijn kind en zijn zorg voor het kind terwijl de moeder voltijds uit werken is.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen. (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt derhalve evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige elementen en documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Het kwam verzoeker aldus toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en de voorgehouden buitengewone omstandigheden uitvoerig te staven en te verduidelijken.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich beperkt heeft tot de loutere melding dat hij wegens de geboorte van zijn dochter niet in de mogelijkheid is om naar Kazachstan terug te reizen, te meer nu hij instaat voor de zorg van het kind terwijl de moeder voltijds gaat werken. Aangezien verzoeker in gebreke is gebleven melding te maken van zijn ‘ontworteling’ met zijn land van herkomst en het gebrek aan Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in zijn land van herkomst, kan hij de gemachtigde niet verwijten er geen rekening mee te hebben gehouden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Gezien deze summier motivatie die verzoeker gaf aan de door hem voorgehouden buitengewone omstandigheden, komt het de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor wanneer de gemachtigde de volgende beoordeling maakt in de bestreden beslissing: *“De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn familie, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Het feit dat hij voor het kind kan zorgen wanneer de moeder gaan werken, vormen algemene gegevens waarbij alle ouders in België de nodige opvang dienen te verzekeren, en vormt geen motief om de Belgische immigratiewetgeving naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639) Van zodra betrokkene zich in zijn land van herkomst in regel heeft gesteld met de Belgische immigratiewetgeving, door zich in het bezit te stellen van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich terug te verenigen met zijn familie in België.”*

De verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de materiële motiveringsplicht of artikel 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet is geschonden. Het loutere feit dat de verzoeker niet akkoord gaat met de beoordeling van de verweerder, impliceert op zich niet dat het oordeel van de verweerder foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

Verzoeker betoogt verder dat de beslissing van elke redelijkheid ontbloomt is door enerzijds te stellen dat een terugkeer 'mogelijk een ernstig nadeel met zich meebrengt en bijzonder moeilijk' is en anderzijds de aangehaalde buitengewone omstandigheden als zijnde 'niet ernstig' te beoordelen.

In de bestreden beslissing kan het volgende worden gelezen: *"Het is mogelijk dat de terugkeer van betrokkene naar Kazachstan een ernstig nadeel met zich meebrengt en bijzonder moeilijk is; echter werden de buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België vanuit illegaal verblijf rechtvaardigen niet op afdoende wijze aangetoond die erop duiden dat betrokkene verhinderd is om terug te keren om een visumaanvraag in te dienen."*

In de beslissing geeft verweerder aldus aan dat het "*mogelijk*" is dat een terugkeer naar Kazachstan voor verzoeker een ernstig nadeel met zich meebrengt, evenwel dient verzoeker de buitengewone omstandigheden die een aanvraag in België rechtvaardigen op afdoende wijze aan te tonen, hetgeen hij volgens de beoordeling van verweerder nagelaten heeft te doen. De beoordeling van verweerder dat een tijdelijke scheiding met het kind en de moeder van het kind geen onherstelbare of ernstige schade met zich mee zal brengen, daarbij verwijzend naar vaste rechtspraak van de Raad van State, is niet kennelijk onredelijk, nu verzoeker verder niet aantoont dat hij verhinderd is om terug te keren om een visumaanvraag in te dienen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking hierboven is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die verantwoorden dat hij de aanvraag niet via de geëigende procedure kan indienen. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN